

Min første prædiken i Nr. Ørslev.
nr. ørslev d. 11-8-46.

lovsynger herren

mt. 7, 22-29

naaden hun er af kongeblood

da vor herre jesus kristus vandrede herved paa jorden da var der en ting som han vilde mere end noget andet og det var at gøre det klart for os mennesker hvordan gud er. og for at gøre dette brugte han alle de midler som stod til hans raadighed.

enhver heldbredelse, alle undergerningerne er møntet paa dette ene at vise hvordan gud i sin barmhjertighed vil hjælpe hver eneste som i troen vil tage imod hjælpen.

alle lignelserne al hans tale gik ud paa dette at vidne om guds godhed og vilje til at hjælpe menneskene gik ud paa at vise at saadan er guds sindelag overfor os som en faders overfor sine børn.

men der var jo mange andre ting som interesserede menneskene mindst lige saa meget og maaske endda mere. saadan har det altid været og saadan vil det altid vedblive at være. vi mennesker er saa bundne af denne jord, er fastholdt saa haardt af den at uendelig mange ting synes os i øjeblikket meget mere nærgaaende og mere nødvendige end dette: hvordan er gud.

og vor herre jesus kristus mødte denne indstilling mange gange, men der var dog paa den anden side ogsaa megen interesse for ham og hans tale. skarerne samlede om ham og disciplene fulgte ham, der var blot den lille drejning i deres problemstilling at de vilde ogsaa saa inderligt gerne have noget at vide om dem selv.

det spørgsmaal, eller maaske snarere den række af enkeltspørgsmaal som stadigfulgte ham og som samlede sig til et eneste stort spørgsmaal var et spørgsmaal om menneskene selv.

og det der optog dem saa stærkt det var det som de fra deres forældre vidste var et virkeligt livsproblem som det var nødvendigt at faa klaret, det var spørgsmaalet, om hvad vi skal gøre hvordan vi skal leve vort liv for at kunne opfylde guds krav og bestaa for guds dom.

det var hos ikke saa faa af jesu samtidige en alvor over for dette spørgsmaal som var fuldkommen bestemmende for hele deres levemaade og fik dem til at paalægge søg forpligtelser som vi fx aldrig vilde drømme om at paatage os.

de regnede med en gud som de havde bragt indenfor række vidde. nok var hans fordringer strenge men de kunde dog opfyldes. ihvertfald kunde en af deres bedste unge mænd senere skrive det: i retfærdighed den efter loven var jeg udadledig og vi har ingen grund til ikke at tro ham paa hans ord. (?

de vilde altsaa nok høre om vor herre jesus kristus og hans tale om gud og guds rige men det som stadig brandte paa hos dem var dette: hvad skal vi gøre hvordan skal vi regulere vort liv for at vi kan blive værdige til at træde frem for gud.

og saa tager jesus kristus da hele det spørgsmaal: hvad skal et menneske gøre op til vurdering og han holder en stor tale derom til disciplene og folkeskarerne en tale som er mærkelig paa mange maader, men som blandt andet ogsaa er mærkelig derved at der her i lange afsnit næsten udelukkende tales om menneskene og hvad vi skal gøre.

maaske tænker vi ikke saa ofte over at det er saadan de det passer os saa godt at sidde og læse om os selv og hvad vi skal gøre ogsaa naar vi sidder og læser i vor bibel. og det er da ogsaa rigtigt at vi er den anden part i denne sag, men vi maa aldrig glemme at vi netop er den anden part, al den første og at det som gud gør i denne sag er saa uendelig meget vigtigere end det vi eventuelt faar gjort. det er bare

saa let at glemme denne rækkefølge.

og kristus talte til dem med en myndighed som slog dem med forundring. der stod han josefs og marias søn og talte saadan som ingen af deres skriftkloge nogensinde havde talt

hvis vi vil forstaa hvordan bjergprædikenen med sine krav til menneskene langt ud over hvad det er menneskeligt muligt at præstere hvordan den alligevel siden den første gang blev holdt altid har kunnet faa mennesker til at staa stille og lytte saa skal vi begynde med at læse den bagfra.

det er nemlig ikke blot det der er sagt der her er saa betydningsfuldt, det afgørende er meget mere hvem det er der siger det og det forstod jesu tilhørere at nok var dette tømmersmandens søn fra nazareth, men var det ikke ogsaa noget mere? hvor havde han ellers denne myndighed fra? jo der var meget mere og myndigheden havde han som guds søn til at lære og til at sige sit: hver den som hører disse mine ord og gør efter dem ham vil jeg ligne ved en forstandig mand som bygger sit hus paa klippen.

og det at han staar der med denne myndighed er det der gør at vi den dag i dag ikke kan ignorere denne tale og hvis vi gør det saa betyder det blot at vi er som daaren der bygger paa sandet. enten- eller her er ingen mulighed for at være neutrale. som kristus siger det et andet sted: den som ikke er med mig er imod mig.

hver den som hører mine ord og gør derefter, det er nemlig meningen med kristi ord at de ikke blot skal høres men tros og omsættes i handling. og derfor maa vi forsøge at leve efter hans bud og vi kan ikke være uvidende om hvad det for han har selv sammenfattet det i det ene store: du skal elske gud af hele dit hjerte sjæl og sind og din næste som dig selv. vi maa ville forsøge dette hvor smaat og ringe vore forsøg end bliver.

det er det uafvendelige sikre og det alvorlige ved at leve som menneske at før eller siden afslører det sig ubarmhjertigt hvordan vi inderst inde er, om vi virkelig er kristi disciple eller vi blot siger os at være det akkurat som de mennesker der ikke blot havde profeteret men ogsaa uddrevet onde aander og gjort store gerninger ved kriste navn og dog kendte kristus dem ikke.

prøven kommer. det siger vor tekst i dag med al tydelighed. den som hører og gør derefter er som den hvis hus skal bestaa den dag prøven sætter ind. saa sikkert er det at denne prøve kommer - læg mærke til at der ^{ikke} staa "hvis" ~~ikke~~ eller "naar" skyldregnen kommer, men "og skyldregnen kom". prøven kommer hvor det nok skal vise sig at det er umuligt at skille tro og liv ad. og mon vor fare ikke snarere er det modsatte af hvad der var farisæernes fare de som ved deres gode gerninger vilde arbejde sig ind i himlen. mon ikke vor fare meget snarere er den at vi ved saa udmærket godt at det er troen alene der frelser og saa glemmer vi at en levende tro maa vise sig virksom i hverdagens liv og gør den ikke det saa er det paa tide at vi spørger os selv om grunden dertil.

for det at vi er døbte til jesus kristus det betyder ikke blot dette at han dermed antager sig vor sag og at vi kan stole paa at han engang har sagt ja til os og vil holde os fast, men det at være døbt der er ogsaa dette at jeg har sagt ja til kristus og vil følge ham efter.

og kristus er jo ikke blot en som engang har levet og døde. han er den som stadig lever og som har gjort sig solidarisk med os mennesker saaledes at han har sagt at alt hvad i gør imod en af disse mindste har i gjort imod mig. saa nøje har han forbundet sig med os mennesker, og derfor ^{det i} er vort forhold til vore medmennesker at vor tro til jesus

kristus skal vise sig som levende tro, lad os ikke glemme det. men det at vi glemmer detalligevel, det er en ganske anden sag, og det betyder at det som vi bekender i trosbenedelsen om kristus, dette "pint" det er ikke blot noget som skete engang under pontius pilatus men det er noget som er sket hele tiden ned i gennem historien og sker den dag i dag hver gang et menneske gør et andet menneske noget ondt.

imellem os og vor næste staar ikke længere en række bud som vi kan holde og saa tro at dermed er den sag i orden. imellem os og vor næste staar en person staar jesus kristus. der har han selv stillet sig. det er en kendsgerning som vi ikke kan ændre noget ved. og det er den betingelse hvorunder vi lever vort liv med vore medmennesker.

vi sætter os saa mange maal vi mennesker, vi vil være dygtigere end andre, tjene penge blive ansete. hvor mange sætter sig det maal at blive et godt menneske, det er ikke noget der staar glans om. det er ikke noget der lokker os ved at give adgang til ydre fremgang og ære. det kan muligvis som løn give nogen taknemlighed skjult paa bunden af et andet menneskes hjerte, maaske skjult saa godt at vi aldrig faar noget at vide om det.

det er tværtimod et maal som kommer til at koste os en del arbejde med os selv og vi kommer til at lære os selv at kende som det der i det mindste ikke af os selv frivilligt er gode, vi kommer til at lære et par ubehagelige sandheder om os selv, noget om at det gode som vi egentlig godt vilde gøre det faar vi aldrig gjort men andre ting som vi fordømmer dem faar vi saa markværdig god tid til at overkomme.

og dog det at høre kristi ord og gøre derefter, dette at ville det, det maa høre med til dette at være børn af ham som vi kalder vor fader, saadan som vi gør det hver gang vi beder et fader vor.

er faderen godhed saa maa det høre med, til børnekaarene at ville den størst mulige lighed med faderen, hvordan skulde der kunne være det rette forhold imellem børn og forældre dersom børnene aabenlyst gaar ad helt andre veje end dem der er forældrenes. hvis børnene har deres glæde i ting som volde forældrene den største sorg hvis de helt forsømmer det da der er forældrenes glæde. er gud godheden hvor maa han da ikke spejde efter at noget af dette afspejler sig hos dem der nævner ham med vaternavn.

vor barmhjertiges ligesom jer himmelske fader er barmhjertig. om vi viste noget mere overbærenhed imod vore medmennesker hvor helt anderledes vilde da ikke mange ting for os selv. vi behøver blot at tænke paa hvor store vekslers vi selv ved vor handlemaade trækker paa andre menneskers overbærenhed for at vide at dersom vi ikke selv mødte overbærenhed fra i det mindste nogle af vore aller nærmeste, saa vilde livet blive saa koldt og haardt at det ikke blev til at holde ud. og det samme gælder med vor tale, hvis vi var lige saa overbærende naar vi skulde forsvare andre som naar vi finder undskyldninger for os selv, ja da blev mange ting usagt som aldrig gavner nogen, men som kan volde andre megen sorg.

jo mere vi stræber efter dette at ligne vor fader ejede som sig af hjertet forbarmer jo mere vil vi komme til at stille kravene til os selv og ikke til andre, og vi vil mere og mere blive belærte om at fremad med os gaar det i hvert fald ikke. er der noget der ser ud som fremskridt saa maa andre notere det for os. for os selv at se gaar det jævnt tilbage. det er fordømmelse paa forsømmelse vi har at komme med. men naar vi ser hvor smaa vi er da kan gud blive stolt for os og vi ser at det som han kalder barmhjertighed er noget helt andet end det som vi giver det navn.

og taknemligheden fødes hos os. takken fører at gud holder ud med os og holder fast ved os. for hvad skulde vi ellers gøre. vi maa jo holde ud med os selv og gud kan ingen flygte fra, vi har kun den udvej for dig at nedkneble saa dybt i vort ler at du os kun ser.

og vi forstaar at det eneste ord af kristus som vi virkelig kan opfylde er dette: kom til mig. komme igen og igen og komme der hvor han selv har sat os stævne og hvor den eneste betingelse er at vi kommer og gør dette til hans ihukommelse, komme for der at hente kraft til igen at gaa ud i hverdagen og livet med vore medmennesker og ogsaa komme for der at lægge det i guds haand at han maa kunne virke det i os saadan at vi for ham at se er som den forstandige der byggede sit hus paa klippen og skylregnen kom og floderne steg og vindene blæste og slog imod det hus og det faldt ikke thi det var grundfastet paa klippen.

amen.